

DrugArt

DrugArt
Podlistak za umjetnost

Autor naslovnice: Tina Bakota, 4.c

Filomena
Filomena Javorčić, 3.d

BREME VREMENA

Teško je reći gdje su se sakrile godine,
odjevene u zagrljaje i maštanja,
moje misli šarenih boja i
betoni urezani dječjim radostima.

Teško je reći,
nismo više djeca,
lampice su se gasile,
jedna
po
jedna
sjetno

...

Domina Poparić, 4.a

GALAKSIJA

Jasno je da čovjek može proći svaku točku na ovoj našoj zemaljskoj kugli. Još su stari Grci razmišljali u tom smjeru. Prije nekoliko godina gledala sam film „Put oko svijeta u 80 dana“ i shvatila: ako Phileas Fogg može, zašto ne bih mogla i ja? U djeliću vremena usmjerite svoje misli i shvatite - jedan trenutak mogu biti u Africi, drugi u Americi, a treći u Australiji. Zaista je moguće nogom dotaknuti bilo koji dio tla na Zemlji! Koja jednostavna, a veličanstvenaspoznaja! Nakon tih grandioznih pet minuta mozganja, shvatila sam da ne želim biti kao svi ostali. Ne želim jednostavno otići na Havaje kamo su već otputovale tisuće ljudi. U um se šuljala poprilično zahtjevna misao – biti negdje gdje nitko nije bio. Tada sam možda bila nezrela devetogodišnjakinja, ali samoj sam sebi zvučala realno. Znala sam da ne mogu naći neko mjesto gdje se živa duša nije pojavila...

Koliko mi je god bilo teško prihvatiti tu paradoksalnu činjenicu o traženju netaknuta mjesta u svijetu beskonačnih mogućnosti, moj tvrdoglavi mozak i dalje me tjerao da tražim rješenje. Razmišljala sam i shvatila da to tajanstveno mjesto ne treba biti grad ili država, u mojoj glavi može biti planet ili nešto još veće. Galaksija! Tako je!

Nakratko zatvaram oči i u mislima otputujem dalje.

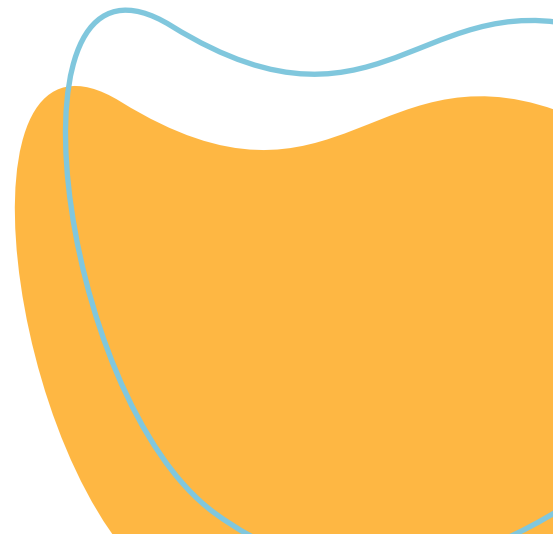
Najradije bih uzela svoje Lego kocke i složila maleni model rakete. Sjednem u nju, s opremom kakvu je imao Phileas Fogg, samo naravno moderniju i bolju, ipak joj je moja mašta dizajner! Ne dotičem više ovo naše zemaljsko tlo. Odvojila sam se. Kako to obično biva kod onih koji žele više...Prati me osjećaj uzbuđenosti i nestrpljenja. Putujem nekamo, ali nisam još sigurna kamo. Samo znam da želim vidjeti nešto novo, nimalo nalik ičemu dosad viđenom. Nešto što čovjek ne može dokučiti. Moja je raketa lansirana. Zemaljska kugla vrlo brzo postaje tek mala loptica. Sve manja i manja. U jednom trenutku pretvara se u neznatnu plavu točkicu koja polako nestaje.

Evo me u nekom novom svijetu. Mom svijetu. U galaksiji koja je prepunjena mnoštvom planeta. Planet Dječjih Osmijeha, Planet Bezbržnih Ljudi, Planet Knjiga... Naravno da sam ih sve posjetila. Sjajan sam gost, ili barem turist. Napajam se veseljem koje nadilazi dimenziju plave planetne točkice koju sam ostavila za sobom. Srce mi je ispunjeno. Otvaram oči sretna i zadovoljna, u nadi da će svi moji prijatelji biti ljubomorni kada saznaju gdje sam bila. Oni ne trebaju znati da je to sve izmaštano, bit će to moja mala tajna. Dok me netko ne pita može li sljedeći put ići sa mnom... Tu je ipak mala prepreka. Ljudi. I vrijeme.

Danas imam petnaest godina i lagala bih kad bih rekla da još dandanas ne posjećujem svoju zamišljenu gal-

aksiju. Znam da mogu otići bilo gdje i bilo kada. Dovoljno je samo zatvoriti oči. I biti Petar Pan, barem jednim dijelom sebe, barem jedan dan.

Marijeta Jurić, 1. e

JEDNADŽBE S APSOLUTNIM VRIJEDNOSTIMA

Ako je $x < 0$, negativno pa zar nije isti
Zašto? Bolje se fokusirati

Ako je $x > 0$, rješenje je pozitivno,
opet se to raščlanjuje na više slučajeva,
na rok drugi

Bez klime i bez majica se lako
Sjedim u (m)učionici
dok se mislim ide

jednadžba ima rješenje,
postupak sa svima?
na pravog postupka donošenje.

idem definitivno.
gutljaja hladne vode,
iscijediti može,
gdje se ne zna što je zrak,
li veće ili manje znak.

Mia Milković, 2.f

Laura Kovačević, 3.a

KARTA

Jako me veseli i uveseljava činjenica
da kartografi nisu precizni.

Kažu da ih je teško
precizno nacrtati.

I meni je teško
pa me opet nitko
ništa ne pita.

Ljudi su kao i karte,
nevažno koje. One za poker,
bezvrijedne i malene.

Ili one velike, geografske.
Jer i ljudi mogu biti veliki.

Ali nikada bezvrijedni.
Jer ono što je bezvrijedno
nije među živima.

Ponekad se zagube kao
nešto što nam ne treba.

Zalutaju.

Nestanu.

Pa se vrate,
dođu.

Karte su bolje.

Kada je na karti nešto
nacrtano, to se neće nikada izgubiti.

I uvijek je sve na istom mjestu,

složeno.
Ne odlazi,
i ne slama srca drugima.

Ali neki su ljudi drugačiji,
samo jedna ogromna masa
velikog ničeg što zauzima prijeko potreban
prostor za nešto drugo, nešto bolje.

Isto je tako i s
kartama u ormaru.

Mia Milković, z.f.

STAJAO SAM IZMEĐU...

Stajao sam između. Između danas i sutra, sada i nekada, možda i nikada.

Gubio sam boje, stapao se sa sjenama.

Robovao sam lažima i maštao o noćima.

Noćima kada neće biti letova.

Letova s prostranstvima našeg tihog lutanja.

Ljubio sam nijemo, gotovo bez okusa, pomalo lažno s tragom tvog odsustva.

Glasno si me dozvala, iz stvarnosti me ukrala.

„Vodi me odavde“, glasno si zavapila.

Prisustvom me ranila.

Kako li sam zaboravio? Pa ti si lutka mojih maštanja, krojač mojih svjetova.

Nestao sam toga dana kao dijete sam, bez traga, jer sam tebe kriti htio od svih praznih lica i pogleda bez sjaja.

Pogledaj me sam sam osto sve zbog tebe, moja draga, lud sam čovjek sada posto u očima promatrača.

Ostao sam u svom staklu, jer kako kažu, samo odraz mogu biti u ovom svijetu koji zovu bajkom.

Lomila si noći moje i krala blještavila iz mraka koje vide samo oni koji svijet gaze bez stida i bez srama.

Reci mi sad, moja draga, zar sam li i ja takav?

Pa ja sam samo bljesak što ga tvoja duša stvara,

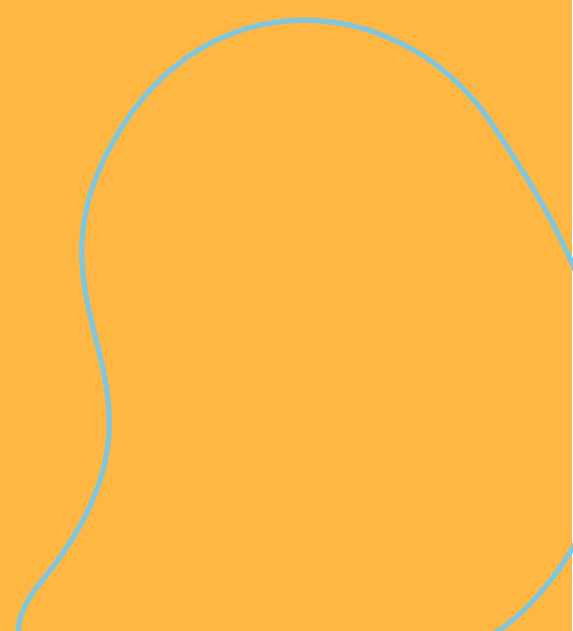
svjetlo koje vidi samo tvoja tama,
val u moru što usne tvoje pjene
i žar iz oka tvog sivog raja.

Ali i dalje stojim, sam bez traga.

Između danas i sutra.

Nekada i sada.

Kiara Rogac, 2.e

Ivana Periš, 4.a

RIJETKA VRSTA

Zvijezde uvijek jednak sjaj imaju.
Trepere po istom modrom beskrajju.
Tiho mi svaku misao reflektiraju.
Snovi i želje obrise dobivaju.

Kad sunce zaspi i sjene se bude,
u svome blještavom plaštu one pomoć nude.
Pod njima razlijem se k'o ulje po staklu
upijam, brojim zrnca u mraku.

Kako hladnome objasniti srcu,
pogleda staklenog i praznine što me gnuša,
da svaki sanjar u zvijezdama vidi
ono za čime čezne mu duša?

Ljudi sanjari rijetka su vrsta
koja nikada ne postane čvrsta.
Oni uistinu osjećaju kišu,
a drugi... Oni samo kisnu.

Drugi gore vide mrak samo

i to njihov život određuje.
Sanjari znaju da nekad samo mrak je bio
pa za njih uvijek svjetlo pobjeđuje.

STRUJA SVIJESTI

U posljednje vrijeme često razmišljam o smrti. Muči me i ne pušta.

Stalno pokušavam shvatiti zašto se netko rađa da bi umro ili umire da bi se rodio.

Neki se rode tek kad umru.

Gledam to s neke znanstveno-racionalne strane.

Ako je život puki biološki proces, onda stvarno sve prestaje i dalje nema apsolutno ničega.

Vakuum.

Nihil.

Tog se ništavila bojim. Prezirem dosadu i prazninu.

Netko mi je nedavno rekao da mi zapravo ne umiremo nego se uvijek vraćamo u život, samo u drugom vremenu i kontekstu.

Pa zašto se onda ja ne sjećam toga što je nekad bilo u nekom drugom vremenu i kontekstu? Jer čemu onda prelaženje iz jednog života u drugi ako se ničeg ne sjećamo?

Potom gledam ljude koji vjeruju u vječni život.

I zamislite, oni cijeloga života sve svoje nade polažu u vječni život, a nitko im ne garantira njegovo postojanje.

Ja racionaliziram.

Mislim da je to od straha.

"Yet mad I am not...
and very surely
I do not dream"

A zamislite da vječni život stvarno ne postoji. Vjerojatno se ti ljudi jako razočaraju.

Ili se ne razočaraju zato što, ako ne postoji vječni život, oni nemaju vremena o tome kontemplirati.

Jer sve prestaje trenutkom smrti.

Ko mašina kad stane...

A oni koji ne vjeruju u vječni život, i onda ih on ipak dočeka? Oni nisu na gubitku, oni se samo mogu ugodno iznenaditi.

I kako onda ljudi žive obične živote?

Kako nemaju potrebu ostaviti trag?

Kako mogu provesti život u tvornici lijepeći cipele i znajući da im je ovo možda jedina šansa

da ostvare nešto svojim postojanjem?

Zato valjda i kroče kroz život popločavajući tuđe stope...

Jere Čović, 4. d

JUTRO, VEČER

Vrtimo se mi, a ni ne shvaćamo, vrtimo li se mi uopće?

O pa čekaj čovječe,
već je noć.
Gdje ti je dan prošao?
Ti priglupi stvore!
Da, tako kažu,
vrijeme brzo prolazi,
ali tko to kaže?

Suprotnost ljubavi nije mržnja
već ravnodušnost!
Tko je ravnodušan, taj je mrtav.
Smrt smrti!

Ajmo živjeti, ne samo postojati...

Zemlja se vrti u krug, stalno, neprestalno.

Ili se vrtimo mi?
Ha-ha, jadno, zar ne?
Zar smo suvišni u svijetu?
I postoji li Nastasja Filipovna uopće?
Ne, ne postoji. Izgubila se u gomili smrtnika,
a mi skupa s njom.

Ne, čovječe, samo ne to!
Ponoć tuče, a ja sam postojao.
Zemlja se, i dalje, vrti u krug,
stalno, neprestalno i zauvijek.

Nina Crnčević, 4.a

Laura Kovačević, 3.a

NOVO SUTRA

Danas vidim više
Jer očekujem mir
Nakon sive kiše
Pune tužaljki

Neka ode i ljutnja i tuga
Da nam ljeto i zima
Pokucaju na vrata
Da nismo red sluga

Samih žudnji.

Nacrtat ću sliku
Ispreplest ću priču
I oglasiti ton.

Sve će biti djelo
Cijelog mog bića.

Nikola Andrija Marasović, 4.c

KAD IDE SVIJETOM

Putnik kroči, hoda
Videći mnogo.
Njegov dom nije samo mjesto
Već ljudi prašnjavih cesta.

Ne treba mu stari hram,
Ni svjetska čuda,
Ni dvorci ni kule.
Najveće i najljepše je nevažno.

Samo mu pokažite smjer
Gdje leže planine i mora,
Gdje grmi drveće i mrmori zemlja.
To je sve što mu treba.

Nikola Andrija Marasović, 4.c

LJUDI SJENE

Potpuno sam sam.
Ostavljan negdje u sredini, možda između.
Pa ja sam samo čovjek,
toliko dalek i osamljen.

Vidi li me itko?
Koliko samo griješim,
ah,
da samo znate koliko griješim.

Promatram,
uočavam koliko toga samo vidim,
ali i dalje ne razumijem.

Slutim,
toliko toga čujem,
a ni u jednoj priči mene nema.

Odlutao sam, no kamo sam otišao?

Reci mi, koliko sam daleko otišao?

Izgubio sam se, zalutao u nekom pogrešnom snu, u
nekom pogrešnom kazalištu snova.

Tugujem,
svakog dana tugujem,

gušim se u suzama.

U natopljenim mislima svoje tuge.

Ne zaboravi, pa ja sam sretan, sretan sam čovjek!
Gdje sam kupio tu sreću? Koliko sam platio da budem
sretan?

Koliko sam samo prodao da osjetim sreće?

Znate, reći ću vam nešto.
Ja sanjam, nemate pojma koliko

Ja sanjam.
Toliko puno da sam zarobljen na ivici svojih snova.
Znate li zašto?
Reći ću vam...

Samo to mi je dozvoljeno.

Ja sam samo čovjek, moji se propusti ne broje,
a emocije se tope negdje
u skloništima moje sreće,
mojih neproživljenih snova.

Kiara Rogac, 2..e

VODA

Bistra k'o svjetlina bez boje.
U njoj se prljavi čiste,
žedni napajaju,
lijepi traže svoj odraz.
A meni je voda samo voda.
Najobičnija molekula, H₂O.
Jedna mi je osoba jednom prilikom rekla
da nastavim snimati vodu
kad god mi se pruži prilika.
Nisam shvatila zašto.
Ali vrijeme je objasnilo.
Možda je mislila na ljude.
Jer ljudi, kao i voda u bujnom koritu,
dolaze,
zastanu,
prolaze,
nestaju.
Iščekavaju u nepoznato.
Vidiš ih jednom i
'ko zna kada opet?
'ko zna kada?
U kakvom obliku?
Voda je mitološki topos
gdje se nestvarno stvara,
nastaje,
živi,
obitava,

a stvarno se ne vidi.
Voda je samo
prolaznost,
bistrost,
prozirnost,
dubina,
nepreglednost,
nepredvidivost,
kraj.
Ako je takneš,
neće biti mirna,
ako baciš grumen blata,
neće biti čista,
a zaustaviti je ne možeš.
U plus beskonačno cirkulira,
prolazi,
teče,
ruši,
uništava,
ponire
i završi negdje.
Negdje daleko,
u nepoznatom.
U daljini je čuješ,
u blizini ne vidiš.
S njom živiš,
bez nje umireš.
A ona samo teče.
Teče i sve sa sobom nosi.

Molekule brojne, kapljice i bujice,
Atome i prizme svih živih života.
I ne govori,
šuti.
Trpi.
Teče.
Nečujno.
Ali čuješ je.
Odlazi.
Ne stagnira.
Uvijek cirkulira.
I uvijek ide.
Bez traga.
Bez glasa.
Bez posljednjeg pozdrava.
Kao i neki ljudi.
Panta rei.
A samo je voda.

Mia Milković, 2.f

BEZ NASLOVA

Kman, ulica, po noći,
gdje nestale su sve te oči?

Ostala je sama pustoš,
život nam gubi svaku nužnost.

Čuješ li

klik što jednom punio je zrak,
zamijenio ga odjednom tužan, sjetan i težak mrak.

Gdje nestali su braća i sestre?
Koji ih je odnio vrag?
Prazne ostale su ponistre,
izgubio im se svaki trag.

Vidiš li?!

Svatko otišao je na svoj put,
poneki zametnuti, zemaljski kut.

Kman, ulici, po noći,
gdje nestale su sve te oči?

Roko Višić, 4.a

Ivana Periš, 4.a

STARE SLIKE

Prolazim ulicama,
vidim mlade sa cigaretom u ruci
i stare koji misle
„Gdje im je mladost tako brzo nestala?“
Prolazim gradom,
ponoć je,
vidim mlade kako se ljube
i stare koji misle
da im ta ljubav neće dugo trajati.

Prolazim hodnikom
stare zgrade
sa rukama u džepovima,
očima u suzama
misleći zašto sve tako brzo prolazi.
Uskoro ćemo mladost samo gledati
na starim slikama
i zapitkivati se
„Gdje nam je sve otišlo?“

Nora Šodan, 1.e

GLAVA OSMA

SLATKI I GORKI ČAJEVI GOSPOĐE HAMTENDI

(...)

Gospođa Hamtendi nekoliko puta kucne po Felineinoj šalici noktima svojih prstiju koji su se presijavali od raznobojnog prstenja. Gatar se duboko zagleda u šalicu. Uvidjevši da gospođa Hamtendi zuri u mokre listiće čaja malo predugo, Feline proguta knedlu i sjedne na sam rub naslonjača pokušavajući zaviriti u šalicu.

“Što... što vidite?”

“Šš!”

Osjećala se neizmjereno glupom odjednom vjerujući u gatanje pa se stoga odluči povući i nestrpljivo čekati da joj gospođa otkrije što je vidjela. Nakon nekoliko dugih trenutaka gospođa Hamtendi uzdahne.

“Da. I dalje je isto.”

“Što?” razrogači oči Feline. “Što je isto?”

Umjesto odgovora gospođa Hamtendi dolije još vruće vode, ubaci nekoliko svježih ružinih latica te joj pruži šalicu natrag. Obje su se nagnule nad čaj. Pogled gospođe Hamtendi bio je strogo fiksiran na laticu koje su plutale na površini, a Felineine su oči naizmjenice prelazile s nje na šalicu. Gospođa Hamtendi žličicom potopi laticu na dno. Za nekoliko su trenutaka tri pon-

ovo isplivale na površinu. Gatar iznenađeno podigne obrve.

“Hm,” Feline je primijetila gospođin trzaj, “ovo je nešto novo. Otpij još jedan gutljaj, ‘očeš, draga?’”

Feline ovog puta bez ustručavanja uzme šalicu i pazeći da pritom ne proguta laticu polako otpije gutljaj. Kad je ponovo pogledala u šalicu, voda u njoj više nije bila boje lavande, već jarko narančasta, skoro crvena. Para se uzdizala iz napitka i izvijala pred njezinim razrogačenim očima. Gospođa Hamtendi se nasmiješi, a Feline je zabezeknuto pogleda.

“Kako...? Što to znači?”

“Kušaj pa ti men’ reci.”

Feline je poslušala. Krenula je otpiti gutljaj, ali čim je usnama dotaknula šalicu, naglo je poskočila. Udahnula je zrak kroz zube i nekoliko puta puhнула u šalicu da je rashladi, a onda oprezno otpila gutljaj još uvijek vruće, narančasto-crvene tekućine te potom oblizala usne. Tijelo joj ispuni ugodna toplina. Nešto slično vrućem tušu. Mir i ugodna prožimali su njeno biće. Gospođa Hamtendi sve ju je vrijeme pažljivo promatrala.

“I?”

“Ima okus nečeg... neobičnog. Ne mogu dokučiti. Slič-

no okusu naranče... ili mandarine.

Miješa se slatko i kiselo, mislim..." opiše okus što je bolje mogla. Gospođa Hamtendi kimne prema šalicu.

"Otpij još jedan. Možda ti se neki drugi više sviđaju."

Felline nagne šalicu i otpije drugi gutljaj, a ovog je puta iznenadi hladnoća nove i nepoznate tekućine. U ustima isprva osjeti gorak okus, potpuna suprotnost prvom. Bio neobičan, egzotičan.

Prožela ju je hladnoća, ali iz nekog je razloga htjela još jednom okusiti taj neobični napitak. Otpije još jedan gutljaj i spazi da je tekućina sada ledeno-plave, tirkizne boje, a rubovi šalice neznatno zamrznuti.

"Jako je... hladno. Ledeno je, zapravo. I gorkasto. Smijem li...?" Pogleda gitaru koja uz smiješak kimne. Felline ponovo nagne šalicu. Osjećala je da napitku mora pružiti drugu priliku i imala je pravo. Okus je sada bio prekrasan; čak bolji nego okus prvog pića što ga je kušala, iako ni ovom nije mogla odrediti aromu. Boja se nije promijenila.

"Tirkizna je moja najdraža boja, a okus... okus je sada prekrasan", reče očarano pa joj bude žao što isto nije pokušala s prvim pićem. "Jedino zamjeram to što je zaista hladno."

Gospođa Hamtendi se nekako sjetno nasmiješi. "Mož-

da i ono zamjera tebi što ga nis' utopila."

Felline ju je zbunjeno gledala, a onda svrnula pogled natrag na piće. Stisne zube i oprezno prisloni dlanove na šalicu koja joj otprva nije popuštala. Osjetila je kako joj se dlanovi lede i mrzila je taj osjećaj, ali više je mrzila činjenicu što nije uspjela stopliti napitak. Minuta je prošla – napitak zaista postane mlak. Felline susretne pogled gospođe Hamtendi koja ju je već promatrala. Promatrala ju je kao da je znala ono što Felline sama o sebi nije znala.

"Otpij još jedan, da vidimo", inzistirala je gospođa

Hamtendi sada malo zabrinutijim tonom.

Felline ponovo otpije gutljaj i kuša napitak koji je ponovo bio suprotan prethodnome – isprva se očarala nevjerojatnom slatkoćom njegova okusa, a onda joj je usta prožela jaka gorčina.

Namrštila se.

"Gorko je", Felline protisne. "Jako... kao nešto što bi pili odrasli, nekakav alkohol ili nešto slično, ali... ali u početku je bilo slatko..." reče brišući usne rukavom džempera.

"Bitan je kraj", reče gospođa Hamtendi tiho, a onda zamišljeno stane miješati napitak. Felline tek tada opazi kako se boja iz tirkizne promijenila u modru koja je privlačno sjajuckala dok ju je gospođa Hamtendi mi-

ješala. Na površini su se, nalik galaksiji na crnom nebu, ljeskale nekakve bijele mrvice. Tri su se latice veselo vrtjele i pratile pokrete žličice. Gospođa Hamtendi tada ubrza miješanje te maleni vir koji je načinila dvije latice proguta, a treća ponovo ispliva. Napitak ponovo postane tirkizan. Dno šalice polako se počne lediti.

Gatara ustukne i dahne, a Hračojevka joj skoči u krilo. Feline se trgne.

"Što? Što je bilo? Hoćete li mi reći?"

"*La afham...*" žena u nevjerici promrmlja. "To ne smijem. To ćeš saznat' sama."

"Pa, ali..." Feline se nasmije, "...zar mi ne biste trebali reći? Zar gatanje više tako ne funkcionira?"

"Nije do mene, hubibi, zaista nije." Gatara je samo neumoljivo odmahivala glavom. "Sve ćeš već vidjet' i sama."

"Ali..." zausti opet Feline, a pogled joj privuče veliki drveni sat s kukavicom na zidu. Bilo je već skoro deset. "Već...? Već je prošlo sat vremena!"

"To nije nikakav problem", reče gospođa Hamtendi mirno.

"Ne, ne... moram ići, moram..." Feline zgrabi torbu i ustane se od stola. "Hvala vam, gospođo Hamtendi, na gostoprimstvu, zaista mi je bilo i lijepo i... edukativno i... lijepo..." rastreseno je govorila dok je slagala šalice, pomno pazeći da se ne dodiruju i da su na jednakoj međusobnoj udaljenosti, a Hračojevka ju je oprezno promatrala svojim velikim staklastim očima.

"U redu je, mila, ne trebaš mi pomagat'. Drago mi je šta s' došla", reče gospođa Hamtendi sa smiješkom.

"Da... da, i meni također. Pa..." reče i otvori vrata kolibe, "...doviđenja, gospođo..."

"Feline." Osjetivši na ramenima grčevit stisak prstiju, Feline se sledila. Gospođa Hamtendi silovito ju je okrenula prema sebi i, gotovo ne trepćući, rekla: "Čuvaj se."

Feline nije znala što bi joj odgovorila. Nesigurno se nasmiješi i kimne.

"Hoću." Gospođa Hamtendi uzvratila joj smiješak, ali nije bio veseo.

Feline se okrene i zaputi prema kraju ulice koji je, i dalje okupan suncem svijetlio, čuvši otraga kako gospođa Hamtendi za njom zatvara vrata. Baš kad se htjela spustiti niz stepenice, naglo zastane te se hitro okrene natrag prema gospođi Hamtendi.

"Gospođo, oprostite, ali kako mi..." zausti, ali pred sobom ugleda samo trošnu drvenu kolibu bez ikakvih boja, mirisa ili cvijeća, pa tiho dovrši sama za sebe, "...znate ime?"

Zaista, pred sobom više nije gledala šaroliku i neobičnu kolibu gospođe Hamtendi već staro napušteno skladište. Srce joj pobježe u pete. *To je to*, govorila je u sebi, *to je to, sasvim sam skrenula.*

Potpuno prestravljena Feline je potrčala prema

glavnoj sunčanoj ulici koja je izgledala sasvim isto kao i prije sat vremena; puna veselih i nasmijanih ljudi, zaljubljenih parova i razigrane djece. Ogledavajući se, ugledala je visoki stup sa satom na vrhu. Pokazivao je devet. *Ali... pomislila je, pa zar maloprije nije bilo deset?*

Tad na drugoj strani ulice ugleda nešto čemu se najmanje nadala. Nije znala osjeća li se lakše ili teže time što je pred sobom gledala Hračojevkine narančasto-zelene oči. Mačka je pogleda i ukipi se, baš kao i Feline, a onda lijeno došeta do gospodina koji je čekao autobus i čitao *Daily Mirror*. Počne mu se umiljavati oko nogu, ali gospodin kao da to uopće nije primjećivao.

- iz romana Voyageur, autorice Ire Osibov, 4.a

**DrugArt
2021**